

Tôi Nhớ Lòng Đau Mãi Tháng Tư

Tác Giả: Th&#yVi

Thứ Sáu, 03 Tháng 4 Năm 2009 00:35

*Ngày vui, ai cũng muốn dài thêm, mà có dài được đâu, hả em! Muốn thoát thanh bình- tia
lạ chấp! Muốn thì bị buồn thì m đi chi quên!*

*Buồn thì chấp m hả, buồn vô ích! Muốn bị trả a kia, muốn gặp chỉ u: Tôi ng B c v i Nam ng i đi i
đi n, thì l i c a m i ng h n th ng yêu...*

*Không ai ngờ được ngày hôm đó [ngày cuối cùng của tháng Tư]
nhớ ng cái bàn kê ghế đôn tí c, nhớ ng gì thì m thì o chấp đem cho...*

*Ng i ta l ng l ng lùi xe l i, r i hút cho nghiêng cánh c ng chào, r i chấp p pô hình nh k n i m,
r i ngày chấp đi...g c chiêm bao!*

Giây phút bỗng tan thành biển lớn! Thì cho các bé i nhé, Kỉ u Thu! []Vũ Hoàng Ch ng khóc
trong nhà ng c, muốn trái tim ngàn vạn n m nh thì !*

Tôi Nhớ Lòng Đau Mãi Tháng Tư

Tác Giả: Th&yVi

Thứ Sáu, 03 Tháng 4 Năm 2009 00:35

Giây phút bừng tan thành biển náo! Làn nào Gió i Phóng...Đi i Khăn Tang? Hăm lăm năm ch&ng ai ch&ng T&t, mà T&t vui gì n&a Việt Nam!

Ngày vui, ai cũng muốn dài thêm, mà có vui gì đâu, h&i em! Nam B&c li&n nhau hai khúc ru&t, g&a tình Dân T&c i ra riêng!

Tình Dân T&c, đó, ôi là cát! Cái nghĩa Đ&ng Bào, h&t b&i r&i! Tr&u k& vui thấy trong ch&n tr&n, tr&u ng& i ai kh&n ch&t ngoài kh&i?

Giây phút bừng tan thành biển náo, thì cho cát b&i nh&, K&u Thu! Chép câu thơ đ&p trùm lên mặt, tôi nhớ lòng đau mãi tháng Tư!

Tr&n V&n L&

[*]th& Vũ Hoàng Ch&ng

Grandrapids, ngày...tháng...năm...

Nguyễn Cẩm &i,

Th&t k& l&, cu&c g&p g& nh& m&t gi&c m&. Hôm cu&i tu&n r&i mình đ&a m&t ng&&i bà con ra phi tr&&ng, s&n r&nh r&i, mình đi loanh quanh trong gian hàng bán đ& k& ni&m, b&ng đ&ng tr&&c m&t mình, m&t ng&&i ph& n& có dáng đ&p quen quen, nhìn k&, tr&i &! Mai Anh! Ng&&i ph& n& quay l&i. Hai ng&&i b&n thân thi&t ngày x&a nhìn nhau im s&ng giây lâu r&i ôm ch&m nhau xúc đ&ng đ&n nh&t nh&a n&&c m&t.

Mình đ&nh g&i cho b& đ& báo tin vui này, nh&ng Mai Anh yêu c&u gi& k&n vì trong hoàn c&nh hi&n t&i cô r&t ng&i ngừng ch&a mu&n g&p l&i nh&ng ng&&i quen, mình hi&u và thông c&m hoàn c&nh éo le c&a b&n mà th&y th&&ng b&n mình th&t nhi&u. Mai Anh làm th&t t&c đ&i chuy&n bay r&i theo mình v& nhà. L&n đ&u tiên g&p ng&&i b&n thân c&a m& nên hai đ&a con mình vui l&m, c& r&u rít và h&i Mai Anh nh&ng chuy&n & n&&c ngoài, nh&t là m& mình, bà lăng xăng làm nh&ng

món ăn mà ngày nào khi đến nhà chị, Mai Anh cũng đòi mua.

Bà đang nóng ruột tò mò về người bạn xa lạ này không? Mai Anh, vẫn còn nguyên vẻ đẹp thanh mảnh gầy gò mái tóc cắt tề như thùy nào, tuy nhiên có lẽ chị hiểu áp lực từ những tai tiếng của người cha mới thì quy phục, lại thêm chuyện riêng tan nát do một cuộc hôn nhân bất ý, vì thế cô nàng thìu mới đi nét người ngáo dẹt mấy ngày xa, bây giờ Mai Anh trở về mặc hẳn, tuy nhiên cái nét tươi u ám kia mình lại thấy cô bạn của mình thật đẹp, cái đẹp đẹp mà thanh làm nao lòng người, Mai Anh có thêm thói quen hút thuốc, nói tiếng Việt còn sơ sài, đôi lúc mua không đi đến đâu thì cô lại thích thêm bằng tiếng Pháp, cô cho biết cô cũng thấy bạn lòng về cuộc hôn nhân hiện tại, chị nghĩ của Mai Anh là một người Ý, chị hai là quần thể viên và có chị phần trong một hàng rào vang dội thì một mình quê nhà Pháp.

Người chị em ơi, cho dù gia đình của mình ai này đâu ruột ý thì không dám nhắc đến những năm tháng bị thối sau ngày mất nước, những lúc người ăn, chết nhìn thấy di sản của ba mình trên tay, Mai Anh chị nghĩ, sống sót hời hợt rồi chép miệng thốt ra “ Không người bác là một số, mình nhớ ngày xa bác trai khoai khoai!” Lại của Mai Anh nhớ khi lại nói đau đớn và sống sót kín trong lòng, bây giờ đẹp đẹp vớ oà tươi tươi. Tôi nghĩ Mai Anh, cô bạn của chúng ta thật lúng túng khi nhìn thấy những khuôn mặt chết lặng lẽ và những giọng nói của một mình.

Đêm đó chị nhà đi ngủ sớm vì ngày mai đến nhà của Mai Anh đi chị xa, vì nghĩ vài chị nhấc bị tởn ở vùng Bắc Bộ. Những mình biết đêm nay hai đứa làm sao người đẹp, mỹ mỹ năm mất hút lẫn nhau, hai đứa có biết bao nhiêu chuyện để nói với nhau, anh Nam nhớ đến chị đi pha một bình trà rồi thì nhớ tránh mặt.

Mai Anh nói rất ngắn gọn về gia đình, cô bạn của chúng ta dường như không thích kể cũng như không muốn bào chữa về những quy định của cha mình, một vẻ tươi đẹp như quy phục. Là một trong những người đã giao mình Nam Việt Nam vào tay CS.

Sau một cuộc của ngày 30 tháng 4 năm 1975, một cuộc của đến nỗi vào nỗi cùng bất hạnh. Mỹ mỹ năm qua là mỹ mỹ năm buồn, cha mẹ và những người trong gia đình của Mai Anh sống trong nỗi tránh mặt với tất cả mọi người, họ sống trong nỗi bất hạnh chìm trong những nguy hiểm của ê chề, họ sống trong nỗi nghẹn thở trong cái thòng lọng mệnh mông thù hận, họ sống dưới một trong những tai họa ăn năn và tâm hồn của họ chị của có một ngày yên bình bởi những trận trêu, ân hận và thốt về người đến với không thôi. “ Cái bị kể của gia đình mình là Papa không đến can thiệp, không đến can thiệp sống ” Mai Anh người người lại một chút rồi

nói tí p v i gi ng th t cay đ ng “ Mình may m n không có đ a con nào, n u có thì t i nghi p cháu ph i ch u đ ng cái h l y oan nghi t này bi t t i ch ng nào?”.

Mình tránh cái nhìn hiu h t c a Mai Anh, th n th l t m t qua khung c a s , c d u ti ng ti ng th dài. Bên ngoài, tr i đêm mùa hè vùng B c M ánh sáng l p ló còn soi r nh ng tàng cây ki ng Nh t th p lè tè ngoài kia, chung quanh là nh ng t ng đá sù sì, thô nhám nhi u góc c nh không r hình th n m rã rác, đó là nh ng đ m mê mà ba mình đã góp nh t cho khu v n tnh l ng đ y ngh thu t lãg đãg chút tr t lý thi n h c c a ông và không gian đ y sách v là n i vui đ n gi n cu i đ i c a m t ng i lính già thua tr n.

Mai Anh nh c tên nh ng ng i b n x a, h i thăm t ng ng i m t, khi n lòng mình chùn xu ng nôn nao n i bu n. Mình nh th t r c m giác ng ngác, ng n ngang, s h i, h i h p, n o n trong nh ng ngày đ u m t n c, cái c m giác đó c l l m bám ch t không r i cũng nh nh ng hình nh th l ng ngày hôm đó nh còn t i nguyên trong trí nh . Mình đ ng nh còn nghe đ c nh ng ti ng sụng vang lên t h ng phi tr ng, cũng nh ti ng m i c a nh ng chi c tr c thẳng lên xu ng t phía bên kia đ ng. Mình còn nh th y rõ nh ng khuôn m t thi u n o, r r i, th t th n, méo mó c a m i ng i, mình còn nh r dáng tr m ngâm và nét m t c a ba, có l ba đau đ n l m khi nhìn nh ng ng i lính v a b ng tan hàng tr n tr i không sụng ng đi g m m t b v ngoài kia, cho nên ba l ng l khép c a quay l i nhìn m , c hai không nói gì, đăm đăm nhìn nhau, ch y n c m t. Ch ng ki n c nh đó, không hi u sao mình không khóc, nh nhàng tr vào phòng ng , ng i xu ng d dành hai đ a em ...

R i, nh ng năm tháng t t i kéo theo trùng trùng tai ng đ xu ng m i gia đình, lúc đó hình nh m i gia đình là m t bi k ch. Mình h i t ng l i nh ng bi k ch th ng tâm và s t s t k cho Mai Anh nghe chuy n gia đình c a Ng H ng.

M y tháng sau ngày m t n c, ba c a Ng H ng là th y Đ t giáo s d y tr ng Lê Quý Đôn, b t ng - có gia đình ng i bà con xa đi t p k t ngoài B c v ghé thăm, đó là gia đình ông năm Ph c, quê X oài H t, t nh M Tho. Ngày đ u tiên b c chân đ n nhà th y, h ng n ng i há h c tr c ng i t đ ng x a c kính nóc bánh ích mà h c tr m tr khen đó là m t dinh th nguy nga tráng l .

đ c vài ngày, h th t th l nh ng m c trong lòng, cái c mu n thôi thúc nh t là bà c m v ông Năm Ph c, trong su t cu c đ i, c luôn luôn thêm thu ng có đ c m t cái mừng may b ng v i tuyn mát r i m m i, cũng nh gia đình ông Năm Ph c cái c m đ u tiên c a ông là c nhà đ c ăn c m đ ng trong nh ng cái chén cái tô xinh x n đ y màu s c làm

b&ng nh&a d&o. Th&y cô Đ&t nghe nói th&ng tình chu c&p cho h& có ph&n h&n nh&ng &c m& đ&n s& mà t&ng r&ng không bao gi& h& v&i t&i.

Trong khi ch& đ&i nhà n&c phân ph&i nhà, gia đình ông Năm Ph&c đ&c th&y Đ&t thù t&p r&t chí tình chí nghĩa, &y v&y mà... Hôm v& ch&ng ông Năm Ph&c v& Xoài H&t thăm gia đình thì b&ng đ&ng n&a đêm &y ban Quân Qu&n kéo t&i bao vây nhà th&y, h& nói đ&c m&t báo nhà th&y có tài li&u ph&n đ&ng ch&ng phá chính quy&n cách m&ng. H& lừa m&i ng&i vào góc phòng r&i h& l&c l&i kh&p n&i đ& ch& th&y nhà toàn sách v&, nh&ng b& sách quý ti&ng Pháp, nh&ng b& t& đ&n, nh&ng b& sách nghiên c&u, văn h&c, l&ch s&... h& l&i ra xé nát qu&ng tung to&e, cu&i cùng h& tìm đ&c cu&n s&, trong đó có bài th& vi&t tay mà h& nói đây là b&ng ch&ng th&y Đ&t ch&ng ch& đ& X& H&i Ch& Nghĩa !

Bài th& mà h& v&n c& b&t th&y là bài th& th&t ngôn, t&a “v&nh con kh&”, bài này th&y c&m tác lúc đi d&o v&n bách thú. H& ch&p cho th&y t&i danh “ ph&n đ&ng” và anh Tr&ng ch&ng c&a Ng& H&ng đang d&y t&i tr&ng M&c Đ&nh Chi vì & chung nhà v&i th&y cũng b& gán t&i đ&ng l&a ?!

Sau khi b&t nh&t th&y Đ&t và anh Tr&ng, h& t&i ni&m nhà, đ&u&i cô Đ&t, Ng& H&ng và cháu Tri&t ra. Gia đình bên anh Tr&ng c&u mang ba ng&i kh&n cùng này. Ng&i t& đ&ng c&a th&y b& t&ch thu, ng&i ch& m&i nghi&m nhiên là ông năm Ph&c - ng&i em bà con t&i nghi&p, ngày nào.

Tai &ng nh& c& tình đeo đ&ng gia đình cô b&n Ng& H&ng c&a chúng ta. Sau m&y năm b& giam c&m, th&y Đ&t, anh Tr&ng l&n l&t đ&c h& th& cho v&, anh Tr&ng vì mang án nên m&t vi&c, th&y Đ&t đã l&n tu&i c&ng thêm m&y năm lao tù vì th& s&c kho& r&t kém, nh&ng vì cũng mu&n đ& đ&n v&i con cháu cho nên th&y ra ng&i bán vé s& n&i đ&u h&m, còn anh Tr&ng thì s&a xe đ&p ngoài l& đ&ng. Trong hoàn c&nh cô li&u t&ch m&ch c&a đ&t n&c, lúc đó đ&a h&c trò nào g&p l&i th&y cũng ch&y n&c m&t, ch& bi&t th&ng th&y mà có giúp gì đ&c đ&u, vì dân chúng kh& l&m ai n&y đ&u s&ng trong cùng c&c, đói kém, thi&u th&n m&i b&.

Cu&i cùng, ba má anh Tr&ng lo cho v& ch&ng anh cùng cháu Tri&t đi v&t biên. Chi&c tàu l&t đ&c ra bi&n, b&t ng& l&i g&p h&i t&c, b&n chúng c&p c&a và h&m hi&p ph&n. Ng& H&ng b& làm nh&c tr&c m&t anh Tr&ng, anh không ch&u n&i nh&o l&i c&u v&, t&i nó lia m&t dao đ&t cu&ng h&ng, anh g&c xu&ng ch&t ngay. Ng& H&ng đau đ&n s&ng s&t nh& ng&i đi&n, vùng v&y kháng c&, t&i nó ôm ng&i đàn bà này li&ng xu&ng bi&n, m&t xác. T&i nghi&p bé Tri&t, ch&a đ&y m&i tu&i ph&i ch&ng ki&n ng&i ta gi&t cha gi&t m& c&a mình, đ&a bé này không m&t trí là m&t k& tích. Chi&c ghe bi th&m nh& chi&c quan tài nh&p nh& trôi n&i trên bi&n Đông, nh& có phép l&, nó c&p b&n và cháu Tri&t đ&c m&t m&c s& ng&i M& nh&n làm con nuôi.

Mã của Ngõ Hoàng, giọng giãi hoàng phái, đầc tin rừ và đầa con gái chầt thầm, nhầ sét đánh, bà uầt hần lên cần đau tim, không bao lâu thì qua đầi. Thầ y Đầt bầ khầ ng hoầ ng đầ n ngầ n ngầ , cuầ i cùng nhầ nhầ ng ngầ i bầ n cầ vầ n đầ ng vầ i các hiầ p hiầ nhân đầ o bầ o lầ nh, thầ y hiầ n ở Pháp.

Cháu Triầt là mầt đầa bé rầt mầng manh so vầ i cái thầ giầ i rầ ng lầ n này, và cháu là ngầ i bầ t hầ nh thiầ u thầ n tình cầ m, khao khát gia đầnh hầ n bầ t cầ đầa trầ nào, nhầ ng ai ngầ ý chí cầa cháu thầt ghề hầ n, cháu tầ vầ tầ lên sầ phầ n và hiầ n là mầt sinh viầ n ở u tú cầa trầ ng đầ i hầ c tiầ u bang Michigan.

Nói vầ ông Năm Phầc, mầt tay phá tan nát gia đầnh thầ y Đầt, lầ i là mầt cán bầ “tiầ p thu” thầt nhanh, ông cầ p nhà thầ y Đầt không bao lâu thì ông đầc giầ chầ c vầ hiầ u trầ ng trầ ng đầ i hầ c Tầ ng Hầ p thành phầ HCM. Nghe nói ông Năm Phầc đã chề ngồi tầ đầ ng cầ kầ cầa thầ y Đầt, gia đầnh ông đầng “ngầ ” trong mầt toà nhà cao tầ ng thầt lầ ng lầ y hiầ n đầ i cầa mầt tầ sầ n bầ tầ ch thu.

Mai Anh lầ ng lầ hút thuầc trong gian phầng ngầ p tràn bóng tầ i, hai đầa nhầ chìm giầa đầm khuya trong không gian im ầ ng ngoài kia. Qua đầm lầ a đầ rầc, mình thầ y đôi mầt cô bầ n đầ m đầa nầc mầt.

Trong nhầ ng ngày thầ ng thầt đó, mầ ng sầ ng cầa nhầ ng ngầ i thua trầ n nhầ chầ mành treo chuông. Có ngầ i bầ n thân rầ ba thoát đầ, thoát mầt mình - chuyầ n bay chót, hình nhầ chung chuyầ n vầ i gia đầnh mầt nhân vầ tầ y lầ ng trong ngành tình báo, ba kiên quyầt lầ c đầ u, ba cam lòng cùng vầ i vầ con đón đầ i nhầ ng đầ u xầ u nhầt. Ông nầ i cầa mình lúc đó ngầ bầ nh và yầ u lầ m, đầng nầ m tầ i bầ nh viầ n, ông nầ i không sầ hiầ quầ nh lầ loi, cầ nài ép nầ nầ đầa con trai duy nhầt hầy kiầ m đầ ng ra đầ. Ba mình vầng đầ cho ông nầ i yên tâm, chầ ba đầu thầ nào mầt mình ra đầ trong hoàn cầ nh này. Ngày ba cầa mình quầ y cái túi nhầ bầ ng đầ trình đầ n ở trầ ng Tabert là ngày ông nầ i cầa mình qua đầi. Cầ nhà sầ ba đau lòng nầ cầ tình đầ u kín. Hầ đầa ba ra Bầc, ba ở tù đầng tám năm ba tháng, ba may mầ n chầ ng gầ y trầ vầ , trong khi có rầt nhiầ u ngầ i bầ n tù cầa ba nầ m lầ i.

Ba vầa đầ tù là Thành ầ y đầ n tầ ch thu ngồi nhà cầa gia đầnh mình ngay. Mầ sầ đầ kinh tầ mầ i, nần đầt đầu ba chầ em mình vầ bên ngoầ i quề Rầch Kầ n, quầ n Bình Chầnh, nầ i đầy tuy gầ n Saigon nhầ ng ngày trầ c là vùng sầi đầ u, không có đầ n, không có nầ c, là vùng đầt phần khô

cô không mất cây ăn trái nào sống nổi, mẹ nhà đẻ có mất lầy tre rơm ri bao bọc và chung quanh đào mất vòng hào để lầy nước, cô nhà tắm giặt ăn uống cũng tất trong mất cái hào nước thì p lế tể, nổi vầng nhò nhò bên trên.

Trong những năm tháng không có ba mẹ nhà mình mẹ thì y cái dưng có m đáng kính nó cõa mẹ mình, mẹ nhò ngồ i bõ dõn tõi đõng cùng và sỡn sàng đõng đõu, không khóc lóc than van. Là mất phõ nõ yêu kiõ u sống và lõn lên tõi Saigòn, là mất công chõc, bây giờ mẹ đõm nhiên xõn cao õng quõn lõi xuõng ruõng làm cõ lúa, cõ y lúa, trõng cõ i, nuôi gà, nuôi heo, nhõ mất nông dân thõc thõ. Trong thõ i gian bõn mẹ con tá túc đõõ i ngôi nhà hõõng hõa cõa ngoõ i, ngôi nhà mệnh mông võ i nhõng hàng cõt bõng gõ quí lên nõõc đen mun, mẹ không nõ cõc nhõc ra công chăm sóc tõõm tõt trong ngoài và cõ xõ đõp lòng bà con chõm xõm. Mẹ lõi âm thõm tõt tõ ngõõc xuôi sõp xõp và nghiõn rõng gõ i gõm cho Quõnh Nhõ và Tõ Nhõ đi võõt biõn.

Lúc nhõn đõõc tin hai đõa em gái tõi đõo bình yên, mình sống ngõõ i vì thõ y tóc mõ gõn nhõ bõc trõng.

Mai Anh và mình đón buõ i sáng võ i ly cà phê nóng hõ i và mất tâm hõn thõ i trõ nhõ thân tình. Ánh mất trõ i nhõ lên tõi p đàng kia nhõ mõm cõõ i đõ lõõng chào hõt thõ y nhân sinh. Mất ngày võ i nhõng rõn rờng tiõng chân khua vang cõa nhõng đõa con, tõi nó bây giờ vào lõa tuõ i “ bõng nhiên mà chõ t lõn” nhõ bõn mình ngày xõa, chúng sõp vào đõ i hõc mà mình lúc nào cũng tõõng chúng rõt còn bé bõng rõt đõ i đõ i khõ .

Ngày hôm đó anh Nam đõa cõ nhà đi chõ i thõt vui, đõn nhõng bõ hõ thõt đõp, nhõ thõm khoe võ i cô bõn nhõng thõng cõ nh nõ i tiõng cõa tiõ u bang Michigan thõt hiõn hòa . Lúc cõ nhà mõõn xe đõp chõ y đõc theo bõ cát có nhõng ngõn đõ i quanh co trên hòn đõo nhõ còn giõ nguyên võn nét thiên nhiên, võng bõt mõi tiõng đõng cõ , chõ còn lõi trong không gian hùng vĩ thõ mõng lõng lõng nõng và gió. Hai đõa ngõ i riêng võ i nhau nhõ cùng nũ lõi nhõng giõ phút gõn gõ i còn lõi thõt hiõm hoi, cùng phóng tõm mất ra khõ i, phía xa kia cây cõu treo nõ i tiõng nhõ cõng giây mõng manh trên võt nõõc màu xanh trõi rõng tõi chân trõ i.

Mai Anh nhõc mình đõ xin tõm hình cõa gia đình Nguyõ t Cõm, cô nàng đõc biõt thích thú võ i đõa con trai “ sinh sau đõ muõn” cõa bõ , cõu hoàng tõ nhõ đõ ghét trõm trõm bõ y tuõ i, nhõng câu chuyõn võ cõu bé đõa mình lan man tõi nhõng chuyõn buõn, mình kõ võ bõ cõa Nguyõ t Cõm mất nhà vãn nõ i tiõng kiõ t sõc chõt trong tù, trong khi đó bên ngoài gia đình cõa Nguyõ t Cõm luôn luôn phõ i đõ i điõn võ i nhõng bõt công tàn bõo, đành gõ t nõõc mõ t bõ lõi ông bõ nõm quõnh hiu trên mất cánh rõng hoang sõ nào đó đõ trõn đi ra khõ i nõõc. Vài năm, sau khi cuõc

Tôi Nhớ Lòng Đau Mãi Tháng Tư

Tác Giả: Th&yVi

Thứ Sáu, 03 Tháng 4 Năm 2009 00:35

sống đơn nh c n đơn nh và trong số t n l c ki m tìm, m c a Nguy t C m đã c i táng ông c và ôm tro c t c a ông qua Úc đ đoàn t cùng v i con cháu. Đ c bi t c u bé con hi m quý mu n màng c a Nguy t C m đ c mang tên ông ngo i.

Ngày mai, hai đ a ph i chia tay. Mai Anh c căn d n mình đi đâu thì đi nh ng cũng nên qua Pháp thăm nhau, cũng nh ng i cha đ đ u c a mình là th y Lê Bá S ng, đ y tr ng đ i h c Minh Đ c ngày x a c nh n nh “con gái, nên đ n Paris m t chuy n nghe con” Mình c m th y b i h i, c m đ ng, lòng tràn ng p yêu th ng và th m ngh : nhân gian đâu ch là gi t l , ph i dành nhi u thì gi v i nhau h n n a, k o r i, không k p.

Và, trong đ ng hành lý ng n ngang c a Mai Anh, mình s g i theo vài cu n t p ghi, bút ký c a hai bác Trà L và Phan L c Phúc cũng không quên kèm theo vài cu n th c a ông Tr n V n L . Có ph i đ n tu i này, chúng ta m i th y th i gian th t g p rút!...

T m bi t,

T ng Nh

th yvi

H m N ng, tháng 12 năm 2008